

än då Hörner och Chen gjort sin karta. Nu då sommaren var i antågande och allt mindre vattenmassor genom Kum-daria dagligen fördes till sjön, kunde man gissa att Lop-nor förlorat i omfång, ty Hörner och Chen hade varit där på vintern sedan höstens högvatten fyllt sjöbäckenet.

Vid middagstiden mojnade vinden, vi togo farväl av den enslige Chia Kwei och styrde utför den grunda floden. Då vi nu gingo med enkelkanoter och lätt last, klarade vi grunden — med talrika bottenskrapningar — och styrde mot sydost.

Kl. 1.45 gled vi ut på sjön, vars stränder ryckte tillbaka. Vi höllo kurs mot SSO till en mörkare udde vid östra stranden, men tvingades av det grunda farvattnet gång på gång ur kursen.

Vilken sagolik stämning råder icke här ute på denna fridlysta sjö, på vars vatten en båt aldrig förut glidit fram! Det är nu alldeles kavlugnt, vattenytan ligger som en spegel. På avstånd simma änder. Måsar och andra sjöfåglar höja sina varningsskrik. I sydost synes en rad av svarta bullar, tydligen ojämnheter på en pirformig landtunga. Till följd av luftspegling tyckas de sväva över horisonten, ett fenomen som vi så väl kände från Gobiöknen. Rakt i söder och sydväst är horisonten absolut ren och fri. Där beröra himmel och vatten varandra alldeles som på öppna havet. I SSO ser det ut som om en rad av Zeppelinare vore på flykt över Lop-nor. I SO, på närmare håll, avteckna sig svarta upphöjningar, till formen liknande ryttare, be-